

2/2021

R
O
D
I
N
A

Nepoškvrnenej

Najväčší dar Boží

*Najväčší dar zveril nám Boh v láske,
daroval nám kňazov, krásne srdcia kňazské.*

*Vložil do nich zápal, zmysel pre obetu,
v mnohých povinnostiach službu, lásku svätú.*

*Kristov kríž je ich štít, vznešeným znamením,
tvárnia ním vzťah k duši človeka na zemi.*

*Čistý zrak im svieti, čistá reč z úst vanie,
keď nám kňazskou rukou nesú požehnanie.*

*Hlas kňaza najvyššou mocou vždy zažiari,
keď slúži obetu na Božom oltári.*

*Slovami jeho pier láme sa hriech, pýcha,
keď Ježiš vchádza do hostie, kalicha.*

*Veľký Boh aj človek, bytosť mocná, živá,
obdarí zázrakom kňaza už za živa.*

*Hlboké tajomstvo našej svätej viery
nemožno v um vtesnať, treba mu uveriť.*

*Sila moci kňazskej naširoko siaha,
otvára brány srdc, je to nebies dráha.*

*Dôvera v post kňazský je pevný, silný kľúč,
v spovedi zmýva hriech, dvíha k Bohu náruč.*

*Láskavý Bože náš, priviň všetkých kňazov,
zachráň ich pred svetom, ktorý hrozí skazou.*

*Posilňuj, udeľ im dar ducha veleby,
nám radosť stretnutia s vďakou v krásnom nebi.*

Henny Fiebigová – Siváková

Vydáva:

Rodina Nepoškvrnenej
038 31 VRÍCKO 190

☎ 043/493 37 41

IČO 17 057 221

e-mail:

rodinaneposkvrnenej@gmail.com

Bankové spojenie:

Číslo účtu: 18539362/0200

IBAN: SK27 0200 0000

0000 1853 9362

Zodpovedný redaktor:

Sr. ThLic. M. Alžbeta Lukasová

Redakčná rada:

Sr. M. Alica, Sr. M. Jaroslava,

Sr. M. Norberta, Sr. M. Timotea

Ilustrácie: Miroslav Lechan

Jazyková úprava:

Mgr. Danka Kubičková

Výchádzza 5-krát ročne

Ročník XXIX.

Evidenčné číslo: EV 3173/09

Tlačiareň: P+M Turany

Cirkevné schválenie:

Rímskokatolícky

biskupský úrad

Banská Bystrica,

Nº. 400/01 z 26.3.2001

ISSN 1335-8030

Dátum vydania: máj 2021

Rodina Nepoškvrnenej spracúva osobné údaje v súlade s platnou právnou úpravou. Princípy ochrany osobných údajov, podľa ktorých postupuje, ako aj kontakt na zodpovednú osobu, sa nachádzajú na www.gdpr.kbs.sk.

Milí členovia Rodiny Nepoškvrnenej, ešte mám v živej pamäti slová známeho saleziána otca Antona Hlinku, ktorý na počiatku deväťdesiatych rokov minulého storočia v Kostole Panny Márie Snežnej na bratislavskej Kalvárii povedal: „O osud Slovenska sa nebojím, lebo je tu armáda Rodiny Nepoškvrnenej“. Jej zakladateľka, sestra Bernadeta, nezačala tlačovou konferenciou vo veľkom štýle, naopak, oslovila niekoľkých chorých a ponúkla im spôsob, ako ponúknuť život a v rámci neho aj utrpenie ako dar Bohu a Cirkvi. Neobrátila sa na mocných tohto sveta, spoliehala sa na tichých a pokorných, dôverujúcich Matke Božej. Jej zverila celé dielo, v počiatkoch také nenápadné. Spolu so všetkými členmi RN milovala, dôverovala, trpela a prosila za Cirkev, aby podporovala a chránila najmä najslabších

(pokračovanie na nasledujúcej strane)

Obsah:

Úcta k Panne Márii v rodine	2
Obracajme sa na svätého Jozefa	5
List novokňazom	6
Žiť v tichosti srdca prítomnosť Ježiša a Márie v nás	11
Tak skús Karmel	17
Panna Mária – Rozvázovačka uzlov	20
Zázračná medaila	23
Fatima stále aktuálna	24
Svedectvá a spomienky	25
Svedectvá z kríža	28
Ohlasy	31
Informácie	31
Osemsmerovka	32

a bezmocných. Materský postoj Panny Márie sa v RN prejavil v podobe modlitby chorých a slabých za kňazov. Takáto „ochranka“ môže byť kňazom silnou reálnou vzpruhou v duchovných bojoch. Aj keď nie som kňaz, ale rehoľný brat, pomoc veriacich a trpiacich osôb, ktoré sa za mňa v priebehu rehoľného života modlili, vnímam veľmi intenzívne. Bez nich by ma mnohé pokušenia očarili a vnútorne rozbili.

Rád by som sa s vami podelil o skúsenosť, aký hmatateľný vplyv má rozhodnutie „vložiť Máriu do základov“ svojho života: Pri stavbe nášho domu mama vložila do základov požehnanú sošku Panny Márie a poprosila ju o to, aby sa nikomu z pracovníkov na stavbe nič zlé nestalo. Keďže som akurát prežíval pubertu, vyliezol som na strom s korunou naklonenou nad stavebnú jamu a pri natáhovaní sa za ovocím som sa pošmykol a spadol z výšky asi štyroch metrov na zem. Dobrú chvíľu som lapal po dychu, ale inak som vyviazol bez najmenej ujmy na zdraví.

Dovolím si povedať, že v duchovných základoch moderných dejín Slovenska sa okrem obetavých biskupov, kňazov, rehoľníkov a laikov nachádza aj sestra Bernadeta a všetci chorí, trpiaci, modliaci sa a dôverujúci materskej ochrane Matky Božej z Rodiny Nepoškvrnenej.

Čím viac bude veriacich, nasledujúcich Ježiša s pomocou Matky Božej, tým menej sa budeme musieť obávať (nielen) o osud Slovenska.

Br. Stanislav Jaloviar, bosý karmelitán

Úcta k Panne Márii v rodine

Máj je oddávna mesiacom Panny Márie, kedy jej venujeme vo väčšej miere svoju lásku a úctu. Svätý pápež Pavol VI. vo svojej encyklike *Mense maio* (1965) píše, že je to mesiac, „keď nám od trónu našej Matky prúdia v plnosti dary Božieho milosrdenstva... Pre kresťanský ľud je máj taký bohatý na duchov-

né ovocie. Veď Mária je vždy cestou, ktorá vedie ku Kristovi. Každé stretnutie s Máriou nemôže byť stretnutím s Kristom.“

Možno už toto by stačilo ako povzbudenie pre horlivé praktizovanie mariánskej úcty.

Máj priam „kričí“ o svezosti nového života – v prírode, ale zvlášť

nového života, ktorý nám získal Ježiš Kristus svojou smrťou a zmŕtvychvstaním. Panna Mária bola pri tom. Bola pri utrpení a smrti svojho Syna, prežívala radosť z jeho zmŕtvychvstania, očakávala s apoštolmi príchod Ducha Svätého a stala sa Matkou Cirkvi. Ako Mama bdie nad nami – svojimi deťmi – s úžasnou láskou a starostlivosťou. V máji si pripomíname jej prvé zjavenie vo Fatime. Fatimské zjavenia boli a stále sú prejavom veľkej lásky a starostlivosti zo strany Boha a Panny Márie. Prišla nás ako dobrá mama upozorniť na to, čo je potrebné pre našu záchranu, pre spásu sveta, ktorý je naozaj v žalosnom stave. Sestra Lucia, jedna z troch omilostených detí, v liste istému kňazovi píše: „Ak dnes svet upadá, na príčine je to, že sa ľudia menej modlia. Ruženec je po sv. omši najmocnejšou modlitbou, ak chceme

svoju vieru udržať a posilňovať ju.“ Diabol sa bojí tejto modlitby, preto nahovára človekovi, aby sa nemodlil ruženec. Niekedy v rodinách bola bežnou samozrejmosťou modlitba sv. ruženca a v máji aj loretánske litánie. Od tejto praxe sa už, žiaľ, v značnej miere upustilo, čo je ohromná škoda.

V modlitbe sv. ruženca rozjímame o živote Pána Ježiša, Panny Márie i sv. Jozefa, ktorí vytvorili Svätú Rodinu. Ona sa stala vzorom a oporou každej ľudskej rodiny. Z tejto Rodiny vyšiel Ježiš, aby naplnil svoje poslanie. Ďakujeme za dar Roka sv. Jozefa a Roka rodiny, ktorý sme dostali od Pána cez Svätého Otca Františka. Rodina je ustanovizeň chcená Bohom a podľa jeho zámerov. Dnes je rodina veľmi ohrozovaná rôznymi vplyvmi, názormi, zákonmi... Tieto názory sa dostávajú „pod kožu“ mládeži, ale, žiaľ, už aj starším ľuďom. Ak sa mladým ľuďom nebude ukazovať pravá podstata, vzor pravej, správnej rodiny, prevezmú zmätočné názory, lebo nejaký názor mať musia, toto ponesú ďalej... Čo potom bude s rodinami, čo bude so svetom?

Je tu riešenie. Máme neomylné Božie slovo, Vykupiteľa Ježiša Krista, Matku Pannu Máriu, moc-

ného ochrancu rodín – sv. Jozefa, vzory svätých manželov, rodičov, detí. Máme modlitbu, ktorá sa nám ponúka ako záchrana, možnosť zasvätenia sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie – ako jednotlivci, ako rodiny, spoločenstvá, farnosti, diecézy, svet.

Milé rodiny – ste nesmierne dôležité! Patrí vám úcta, uznanie, starostlivosť, podpora... Sv. Ján Vianney často hovoril: „Ruka, ktorá hýbe kolískou, hýbe svetom.“ Tieto slová môžu byť mottom pre Deň matiek, ktorý si s vďakou pripomíname v tomto mesiaci. Ruka mamy. Mamy, otcovia, ste úžasne potrební, nezastupiteľní. Ste Božími spolupracovníkmi na stvoriteľskom diele nového života, dostávate od Boha dar detí a veľkú dôveru, že z nich vychováte dobrých ľudí a dobrých kresťanov. Nemáte to v manželstve, v rodine ľahké. Všade prichádza k ťažkým chvíľam. Ale ak máte v centre Boha, nebojte sa! Ak máte dobrú vôľu, lásku k Bohu a vzájomnú lásku vo všetkých vašich vzťahoch v rodine, nemusíte sa báť. Isto, naše rodiny nikdy nebudú také dokonalé, ako Svätá nazaretská rodina, ale táto Rodina je vám vzorom a oporou. Ani ona to nemala ľahké. Nebola

ani bez námahy, ohrození, ani bez bolesti. Je nám všetkým blízka.

Buďte svedkami v dnešnom pomýlenom svete. Hovorte svojim deťom o svätých deťoch, o tom, že aj ony môžu i majú byť sväté a nech sa neboja, že by sa mali stať čudákmi. Svätí sú normálni ľudia, ktorí idú za Ježišom Kristom. V máji slávime okrem Dňa matiek aj Deň rodiny. Drahé rodiny, oslávte svoj DEŇ! Rozprávajte sa o vašej rodine s deťmi, ukazujte im, že vám samým veľmi záleží na rodine a hlavne na vašej rodine. Vy sami im poukážte na to, že sa oplatí mať deti a vychovávať ich pre Boha. Raz sa vám za to odvdčia. Ak nie na zemi, tak vás Boh odmení v nebi. Dôverujte a proste Pannu Máriu a sv. Jozefa za svoje rodiny. Ak chcete vystaviť pevný „dom“ svojej rodiny, používajte dobrý materiál, Boží materiál – modlitbu, spoveď, prijímanie Eucharistie, pokánie, obrátenie – toto je materiál, ktorý bude nezníiteľný dom, ostatné sa všetko zničí a bude tomu koniec! Nebojte sa všetci zasvätiť Panne Márii. „Moje Nepoškvrnené Srdci zvíťazí! Ale modlite sa ruženec, konajte pokánie a zasväťte sa môjmu Nepoškvrnenému Srdcu,“ to je odkaz Panny Márie, ktorý nám za-

nechala prostredníctvom Lucie, „lebo od toho závisí pokoj a mier vo svete.“

Pri poslednom fatimskom zjavení 13. októbra 1917 sa okrem slnečného zázraku stal ešte jeden zázrak: v popredí slnka deti uvideli Pannu

Máriu, malého Ježiška a sv. Jozefa. Je to dôležitý odkaz pre nás, aby sme upriamili svoj pohľad na nazaretskú rodinu a nasledovali ju pri putovaní do neba.

✠ *Mons. Stanislav Stolárik,
rožňavský biskup*

Obracajme sa na svätého Jozefa

Milí ctitelia Panny Márie a svätého Jozefa,

svätého Jozefa poznáme predovšetkým ako patróna dobrej smrti. Pretože je oprávnené predpokladať, že zomieral v tej najlepšej spoločnosti: v náručí Nepoškvrnenej Panny Márie a syna Ježiša Krista, pravého Boha a pravého človeka. To iste neznamená, že by sme sa na svätého Jozefa nemohli obracať aj v iných životných situáciách. Veď to, čo zažil on, v nejakej podobe zažíva azda každý z nás.

Začnime momentom, keď Jozef prijal Božiu vôľu a stal sa pestúnom prorokmi dlho predpovedaného, prisľúbeného záchrancu ľudského pokolenia, Ježiša Krista. Vždy, keď máme ťažkosť prijať Božiu vôľu, lebo je natoľko prekvapujúca a nečakaná, prosme o orodovanie Pannu Máriu, ktorá povedala: „Som

služobnica Pána,“ a prosme aj svätého Jozefa: „Ako si ty z Božieho podnetu prijal Máriu aj s dieťaťom, vyprosuj mi silu prijímať Božiu vôľu a uskutočňovať ju s rovnakým nasadením a láskou, ako si to robil ty, svätý Jozef.“

Ďalšia krízová okolnosť pre svätého Jozefa bolo neprijatie Ježiša v betlehemskej hostinci. Bolo Jozefovou samozrejmom úlohou nájsť miesto a vytvoriť priestor pre Ježišovo narodenie. Ak sa teda nachádzame v spoločnosti, kde Ježiša odmietajú, prečo sa neobrátiť na svätého Jozefa? Prosiť ho: „Svätý Jozef, ty si vytvoril priestor pre narodenie Ježiša, daj aj mne silu napriek všetkej odmietavej atmosfére vytvárať priestor pre narodenie Ježiša v našich vzťahoch, v našich spoločenských, v našich pracovných skupinách. Ty, svätý Jozef, si bol mužom

činu bez mnohých slov. Vyprosuj mi milosť viac svedčiť ako hovoriť, byť človekom skutku, ktorý je výrečnejší ako kvetnaté slová.“

Nemôžeme nespomenúť okolnosť, keď bol Ježiš ohrozený Herodesom, ktorý chcel dať dieťa zabiť. Bol to Jozef, ktorý zorganizoval jeho záchranu emigráciou do Egypta, kde bol oporou pre Pannu Má-

riu i dieťa Ježiša. Opäť, keď som v pokušení a hriech by vo mne chcel zabiť Ježiša, budem prosiť svätého Jozefa: „Svätý Jozef, vyprosuj mi silu zachrániť si v srdci Ježiša, aby ho Herodes hriechu nemohol vymazať z mojej duše.“

No a napokon, keď sa 12-ročný Ježiš stratil a rodičia ho našli v chráme, bol to Jozef, ktorý spolu s Pannou Máriou s bolesťou hľadal chlapca. Aj on počul Ježišove slová: „Prečo ste ma hľadali inde a nie v dome môjho otca, v chráme?“ Opäť je to inšpirácia prosiť o orodovanie svätého Jozefa, aby sme Ježiša často hľadali a nachádzali v chráme, v bohostánku, v Eucharistii, v spoločenstve, v úprimnej spovedi.

Svätý Jozef, oroduj za nás!

✠ Mons. Jozef Hal'ko,
bratislavský pomocný biskup

Rodina Nepoškrvnenej vydala knihu Mesiac k úcte sv. Jozefa. Kniha ponúka mesačnú pobožnosť k vyproseniu milostí na príhovor tohto svätca, ktorého rok práve prežívame. Aj táto pobožnosť nám môže pomôcť prehĺbiť si úcty k sv. Jozefovi, patrónovi svätej Cirkvi, a nasledovať jeho čnosti v bežnom každodennom živote.

List novokňazom

Milí novokňazi, prostredníctvom nášho časopisu sa Vám chcú za Rodinu Nepoškrvnenej prihovoriť dvaja členovia – vozičkári, Dominik a Lýdia.

Posielam vás ako ovce medzi vlkov

Drahí bratia novokňazi, keď ma oslovili sestričky z Rodiny Nepoškvrnenej, aby som Vám prostredníctvom časopisu adresoval zopár riadkov, hneď mi prišli na um slová z desiatej kapitoly Matúšovho evanjelia, v ktorej Ježiš posielal svojich dvanástich učeníkov do okolitých dedín.

„Hľa, posielam vás ako ovce medzi vlkov,“ čítame konkrétne v šestnástom verši. Tieto Ježišove slová znejú nielen na prvé, ale aj na ďalšie počutie tak tvrdo, ba mohli by sme povedať, že až nepríjemne. Môže sa nám zdať, že akosi nezapadajú do dnešných dní, kedy sa tešíme z Vás, nových kňazov. Určite aj Vy, bratia novokňazi, prežívate tieto chvíle skončenia Vášho štúdia a vysviacok radostne. Ste plní odhodlania pracovať v Pánovej vinici, máte v sebe radosť a rôzne ďalšie pozitívne emócie.

Prečo som sa teda pozastavil práve pri týchto slovách? Jednak preto, lebo sú pravdivé. Svojím: „Hovor, Pane, tvoj sluha počúva,“ tak, ako to môžeme čítať v Prvej knihe Samuelovej, ste si vybrali najkrajšie, ale zároveň aj najťažšie povov-

lanie. Na druhej strane mozaiku v úvode spomínanej desiatej kapitoly Matúšovho evanjelia dokresľuje niekoľko, možno na prvý pohľad skrytých odkazov, ktoré sú nemenej dôležité.

Ježiš totiž pomedzi tie tvrdé slová svojich učeníkov povzbudzuje a ukazuje zmysel a cieľ tejto cesty, na ktorú ste sa aj Vy, drahí naši novokňazi, rozhodli nastúpiť. „Ak ten dom bude toho hoden, nech naň zostúpi váš pokoj,“ alebo: „Nebojte sa ich teda,“ či: „Veď to už nie vy budete hovoriť, ale Duch vášho Otca bude hovoriť vo vás.“

Tú najpodstatnejšiu vetu však môžeme čítať v dvadsiatom druhom verši: „Ale kto vytrvá do konca, bude spasený.“ Na tento verš, na týchto sedem slov, si spomeňte zakaždým, keď Vám bude ťažko, keď po náročnom dni budete v tichom rozhovore s Vaším „zamestnávateľom“, Pánom Ježišom. Nech je Vám to povzbudením do každého dňa.

Drahí novokňazi, do Pánovej vinice vstupujete ako plnohodnotní pracovníci v neľahkom čase. V čase poznačenom pandémiou, rôznymi obmedzeniami, zákazmi. Na začiatku tejto Vašej náročnej cesty Vás chcem povzbudiť.

Členovia Rodiny Nepoškvrnenej už od vzniku tohto duchovného spoločenstva v roku 1975 denne pri modlitbe posvätného ruženca pamätajú na Svätého Otca, otcov biskupov a kňazov. Od roku 1979 sa už mnohí členovia po zrelom uvážení rozhodli do konca svojho života modliť a prinášať obety za niektorého z novokňazov. Inak tomu nebude ani tento rok. Aj týmto listom Vás chceme uistiť, že my, chorí, naše choroby, kríže a ťažkosti obetujeme za Vás. V modlitbách na Vás budeme dennodenne myslieť a sprevádzať Vás na ceste Va-

šej kňazskej služby. Mnohých z nás možno za celý život nestretnete, ale vedzte, že sme s Vami!

V jednej z modlitieb za kňazov vyslovujeme aj tieto slová: „Až raz prídeš súdiť pastierov a ich stádo, daj, aby sme boli ich korunou a radosťou a s nimi požívali večné slasti v nebi.“ Toto nech je nielen cieľom Vás kňazov, ale aj nás, veriaceho ľudu.

Prosím preto aj Vás, drahí bratia a sestry, kdekoľvek po Slovensku. Ak bude mať Vaša farnosť tú milosť, že k Vám zavíta novokňaz, prijmite ho. Buďte mu nápomocní

vo všetkom. A nielen novokňazom, ale každému kňazovi. Oni to potrebujú. Pamätajte pri tom na slová zo Svätého písma, práve v pokračovaní tej desiatej kapitoly Matúšovho evanjelia: „Kto vás prijíma, mňa prijíma.“

Drahí novokňazi, zo srdca Vám prajem a vyprosujem, aby ste sa čo najviac podobali Kristovi tak, ako to v jednom zo svojich listov napísal sv. Pavol. Podobajte sa Kristovi nielen slovami, ale predovšetkým životom, modlitbami a skutkami. Svojím životom ukazujte nie na seba, ale na toho, ktorý si Vás vyvolil. Otvorte sa mu čo najviac, aby práve cez Vás mohla k ľuďom prúdiť láska, pokoj a milosrdenstvo. Pamätajte pri tom na už spomenuté slová: „Kto vytrvá do konca, bude spasený.“

K tomu nech Vám pomáha aj mocné orodovanie Panny Márie, ktorá má práve Vás kňazov v osobitnej láske, aj príhovor sv. Jozefa, ochrancu Svätej rodiny, ktorého mimoriadny rok teraz prežívame. Nech sa raz spolu vo večnosti ako jedna rodina budeme môcť tešiť z prítomnosti Krista, ktorého tu na zemi Vy, kňazi, sprítomňujete.

Za Rodinu Nepoškvrnenej

Dominik Cenker

Ďakujeme Vám, že ste darovali Bohu svoj život

Milovaní novokňazi,

tento list Vám píšem nie ako kňaz s dlhoročnou praxou v pastorácii, ani nie ako rehoľná sestra formovaná spiritualitou svojej rehole. Píšem ako chorá členka Rodiny Nepoškvrnenej, ktorá nesie takmer celoživotný kríž ochorenia, ktoré spôsobuje bezvládnosť celého tela. Kríž rokmi oťažieva, ale Kristus na ňom je moja sila, nádej a radosť.

Medzi úmysly modlitieb ruženca chorých v Rodine Nepoškvrnenej patria aj bohoslovci a kňazi. Touto modlitbou a obetami sme Vás denne sprevádzali na ceste ku kňazstvu.

Drahí novokňazi, po počiatocnom vyrieknutí svojho „áno“ Bohu prešli ste štúdiom, pastoračnou praxou, diakonátom, slávnostným obradom vysviacky na kňaza, nezabudnutelným slávením prvej svätej omše. Ste Božím darom pre Cirkev, pre veriacich, ku ktorým ste poslaní. Boh Vás stavia na svietnik ako svojím svetlom zapálenú sviecu. Mnohí budú na Vás upierať svoj zrak. Na akých kňazov čakáme? Možno by každý z Vás mal byť:

- Kňazom – otcom, aby farníci cítili Váš láskyplný otcovský prístup, aby vo Vás videli obraz Otca milujúceho bez rozdielu všetky svoje deti.
- Kňazom – učiteľom, ktorý učí a vysvetľuje Božie slovo, ktorý poukazuje na to, že žiadne iné slová, napriek snahe, neprekričia a nezatlačia do úzadia Božie slovo, že vtelené Slovo je Ježiš, živý Boh medzi nami, ktorého prinášame svetu.
- Ochoťným vysluhovateľom sviatostí, ktoré nás posväcujú a otvárajú nám nebo.
- Kňazom otvoreným pre laikov a zjednocujúcim prvkom farnosti. Živá farnosť potrebuje spoluprácu kňaza s farníkmi, ktorí sú predĺženou rukou siahajúcou za múry kostola i za hranice farnosti. Nebojte sa zapojiť do aktív i svojich starých a chorých farníkov. Poproste ich, aby sa modlili na konkrétne úmysly. Sama som bola potešená, keď ma kňaz pri prvopiatkovej návšteve požiadal o modlitby za konkrétnu vec, a tým mi umožnil mať na nej duchovnu účasť.
- Kňazom – svedkom. Svedectvo života je účinnejšie ako najlepšia

homília, najvypracovanejšia katechéza. Vítaný je muž modlitby, adorácie, ktorý je zároveň viditeľným stredom farského spoločenstva so vzťahmi rodiny. Nebojte sa dotknúť cudzej ruky i zastaviť sa „na pár slov“.

Milovaní novokňazi,

chcem Vás povzbudiť, aby ste nepodliehali pocitu samoty, opustenosti, že ste väzňami fary. Vezte, že existuje spoločenstvo chorých, ľudia, ktorí sa každý deň modlia a obetujú svoje „väzenie“ tela i príbytkov za to, aby ste Vy vládali pracovať na budovaní Božieho kráľovstva.

Ďakujeme Vám, že ste darovali Bohu svoj život bez podmienok, aby sa Boh mohol darovať Vám a cez Vás ľuďom. Kňazskou vysviackou máte účasť na Kristovom poslaní a pôsobení, ktorým sa buduje Cirkev ako Boží ľud, Kristovo telo a chrám Ducha Svätého.

Prosíme Ducha Svätého, aby vyliel na Vás svoje dary posväcujúcej milosti.

Nezabúdajte, prosím, ani Vy na nás, žehnajte nás a spolu s Ježišom v Eucharistii prinášajte nám prejavy ľudskej lásky. Naša radosť a vďačnosť Vám bude našou odmenou.

Lýdia

Žiť v tichosti srdca prítomnosť Ježiša a Márie v nás

Prežívame mesiac máj – mesiac Panny Márie, v ktorom nás pápež František pozval, aby sa tento mesiac stal mesiacom modlitby ruženca veriacich, rodín, komunit a aby sme spoločne prosili o ukončenie pandémie.

Pri tejto príležitosti sme oslovili nemocničného kaplána otca Ivana Špánika, ktorý pracuje vo Fakultnej nemocnici s poliklinikou v Žiline, aby sme sa ho opýtali, ako prežíva svoju službu ako kňaz v tejto neľahkej situácii a tiež, aby nám poradil, ako žiť dnešné časy spolu s Pannou Máriou.

Otec Ivan, už takmer 29 rokov pôsobíte ako kňaz. Môžete nám priblížiť, ako sa zrodilo vaše kňazské povolanie?

Verím, že v lone mojej mamy. Po jej smrti som postupne inklinoval k oltáru ako miništrant v rodnej obci Hôrky najmä vďaka priťažlivej pastorácii dp. Milana Kavora, ktorý bol niekoľko rokov farárom v našej farnosti Lietava. Moje rozhodnutie stať sa kňazom dozrievalo na úrovni srdca, ale pamätám si aj na jeden vnútorný dialóg viacmenej na úrovni rozumu; bolo to niekedy na konci siedmeho ročníka ZŠ, keď som hľadel von oknom z našej kuchyne. Položil som si otázku: „Čo je v živote najdôležitejšie?“ Hneď mi prišla na um aj odpoveď: „Nuž tak žiť, aby som

prišiel do neba... Dobré. Prídem do neba ja. A čo tí druhí? Nuž, treba im pomáhať, aby sa aj oni dostali do neba... Takže čo z toho vyplýva? Nuž, ísť za kňaza.“

Čo vás počas vášho kňazského života povzbudilo a čo zarmútilo na tejto ceste?

Vždy ma povzbudzovali a inšpirovali horliví kňazi, ktorí budovali farnosť ako živú rodinu bratov a sestier v Kristovi. Povzbudzovala ma túžba veriacich rásť v duchovnom živote, chuť pracovať na sebe a ich ochota konkrétne pomôcť pre dobro farnosti. Zarmucovalo ma zvykové zotrúvanie v nepraktizovaní svojej kresťanskej viery u mnohých.

Môžete našim čitateľom priblížiť, kde práve v tomto čase ako

kňaz pôsobíte a akej pastorácii sa venujete?

Momentálne som nemocničným kaplánom vo Fakultnej nemocnici s poliklinikou v Žiline. V období, keď som bol farárom vo farnosti Žilina – Závodie, som posledné dva roky pomáhal vtedajšiemu nemocničnému kaplánovi dva dni v týždni. Ani som netušil, že takto ma Boh vo svojej prozreteľnosti postupne pripravoval na službu nemocničného kaplána na plný úväzok. Viem, že nebyť tejto predprípravy, nebolo by mi ľahké prijať túto službu. Vzhľadom na toto oboznámenie sa s nemocničným prostredím ma otec biskup Tomáš Galis menoval za nemocničného kaplána od 1. júla 2017. Zakrátko som pochopil, že slúžiť ako nemocničný kaplán znamená prijať „povolanie v povolani“. Je to poslanie, ktoré považujem za zvláštnu Božiu milosť, za ktorú Bohu veľmi ďakujem.

Prežívame veľmi ťažké obdobie pandémie, v ktorom sú mnohí ľudia chorí, mnohí zostávajú sami a sú opustení; mnohí tiež bojujú o život. Ako toto obdobie vnímate vy z pozície nemocničného kaplána?

V období tzv. pandémie sa v mojej službe nič nezmenilo. Stále som

navštevoval chorých, takže personál to bral normálne ako súčasť celkovej služby chorým. Samozrejme, voči kovidovým oddeleniam bolo treba trochu dozrieť. Tam som na jar minulého roku chodil len sporadicky. V jeseni som začal chodiť pravidelnejšie, ale bez toho, aby som im dával sv. prijímanie. Až jeden nemocničný kaplán ma povzbudil svojím príkladom, keď mi spomenul, že on aj v kovidovom prostredí dáva sv. prijímanie. To ma veľmi povzbudilo a inšpirovalo. Keď som sa koncom minulého roku po ochorení na kovid opäť vrátil do pastorácie, začal som dávať sv. prijímanie pacientom aj na kovidových oddeleniach. Bolo to tiež v čase, keď tam bol dva týždne hospitalizovaný náš diecézny otec biskup.

S čím najviac zápasia ľudia chorí na kovid?

Pacienti na kovidovom oddelení – zvlášť tí, ktorí praktizujú svoju vieru – sú veľmi vdáční za prítomnosť kňaza, ktorý im dáva pocítiť Božiu blízkosť. Ale potešia sa aj ostatní, pokiaľ sú ochotní komunikovať. Sú vdáční za rozhovor, fyzický kontakt i sviatostnú posilu. Chce to čas a v skafandri je to naozaj obeta. V tomto obdivujem jedného môjho spolubrata kňaza, kto-

rý sa ponúkol pomôcť na kovidových oddeleniach z vlastnej iniciatívy a vydrží tam aj 5-6 hodín. V súčasnosti sa pozornosť v telefonátoch rodinných príslušníkov výrazne zvýšila práve vo vzťahu ku kovidovým pacientom, o ktorých majú príbuzní starosť. V tejto dobe, kedy je zákaz návštev, príbuzní často prosia aj o psychickú podporu pre ich chorého príbuzného. A popri tom aj o sviatosti. V uplynulých mesiacoch mi s kovidovými pacientmi veľmi pomohli bratia kapucíni a tiež niektorí diecézni kňazi, takže som sa o to viac mohol venovať pacientom na „čistých“ oddeleniach.

Môžete sa s nami podeliť s nejakou osobnou skúsenosťou, zážitkom, ktoré sa vás v tomto ťažkom období dotkli, ktoré vás povzbudili?

Nedávno som prechádzal izbami na jednom internom oddelení a bol tam aj istý pacient, ktorý bol pred pár dňami resuscitovaný v martinскеj nemocnici. Keď som aj na jeho izbe ponúkol pacientom možnosť prijatia sviatostí, po malej chvíľke sa rozhodol pristúpiť k sv. spovedi a prijal aj sv. prijímanie. Asi o 20 minút zrazu nastal na oddelení nemalý rozruch. Bolo to práve kvôli tomu pacientovi. Začali mu dávať

masáž srdca a pľúc, lebo náhle prestal dýchať. Ihneď ho previezli na internú JIS-ku, no druhá resuscitácia už nebola úspešná. Dal som mu ešte pomazanie chorých a udelil som mu úplné odpustky, ako zvykne kňazi dávať, keď niekto zomiera. Bol som dojatý z toho, ako vie Boh načasovať svoju sviatostnú milosť, aby pripravil človeka na stretnutie s ním vo večnosti.

Ako by sme my osobne mohli pomôcť chorým v nemocnici?

V súčasnosti sa dokázalo niekoľko veriacich zmobilizovať pre dobrovoľnícku pomoc chorým na kovid, pričom tam idú buď s kňazom alebo aj samostatne. Každá takáto služobná návšteva dopĺňa službu personálu a často je aj predprípravou, aby sa pacient otvoril sviatostným milostiam. V každom prípade

je to prejav ľudskosti, ale i kresťanský prejav milosrdenstva voči Kristovi v chorom bližnom. Nechcel by som však nadhodnocovať chorých na covid, čo je zjavne umelý trend tejto doby. Každý chorý má neopísateľnú hodnotu v Božích očiach a nie je menej hodnotný. Samozrejme, vzhľadom na to, že v nemocniciach sú návštevy zakázané k „bežne“ chorým, výrazná pozornosť sa venuje covidovým pacientom, ku ktorým sa dá prísť, keďže sa k nim prichádza v ochrannom obleku.

V každom prípade sa však dá pomáhať modlitbou, ktorou môžeme duchovne preniknúť všade tam, kde sú chorí, priam tak ako vzkriesený Kristus cez zatvorené dvere a podať im pomocnú ruku prostredníctvom svojich zložených a žehnajúcich rúk.

Prežívame mesiac máj, mesiac zasvätený Panne Márii. Vieme, že Mária je veľmi blízka vášmu srdcu. Ako vnímate potrebu žiť dnešné časy spolu s Máriou?

Najsťôr jedna skúsenosť: Jednu staršiu a smutnú paniu na chirurgii som sa snažil trochu potešiť slovami: „Nie ste tu sama na izbe, je tu s vami Pán Ježiš i Panna Mária.“ Ale ona mi povedala: „Verím tomu, ale niekedy mám o tom pochybnosti, lebo sú obaja tak ticho, tak ticho a nič nepovedia.“ Vtedy mi napadlo

– verím, že z Ducha – povedať jej: „To preto, lebo oni sú vo vašom srdci a vaše srdce je predsa tiež tichučké, tiež nič nehovorí; je to tak, ako keď je bábätko v lone mamy, tiež je tichučko.“ A ona mi po chvíľke vraví: „Tak teraz už tomu rozumiem, prečo sú ticho...“ Myslím, že práve toto potrebujeme: žiť v tichosti srdca prítomnosť Ježiša a Márie v nás, aby sme dobre rozlišovali duchov a v mene Ježiša i Márie sa správne rozhodovali v súčasnej nestabilite a spoločenskom tlaku voči Cirkvi, ktorá žije z Eucharistie.

Situácia sa tak vyhocuje, že v dnešnej dobe obzvlášť platí, že buď sme s Máriou alebo sme proti nej. Dôležité je pracovať na prijatí Panny Márie podľa vzoru učeníka Jána. On bol pri tom charakterizovaný ako učeník, ktorého Ježiš miloval. Iba ak samých seba vnímame ako učeníkov, ktorých Ježiš miluje, dokážeme prijať Pannu Máriu ako Ženu i Matku všetkých národov. Na druhej strane, ak takto nie sme schopní prijať Pannu Máriu, to preto, lebo sa necítíme byť milovanými učeníkmi Pána, ale skôr ako tí, čo iba pracujú pre neho.

Ako vy osobne prežívate Máriu blízkosť?

Vzťah k Márii treba každý deň obnovovať. Aby som „nevyhorel“ vo

vzťahu k Panne Márii, cítim, že každý deň sa musím zasväcovať jej Nepoškvrnenému Srdcu, každý týždeň slúžiť sv. omšu za víťazstvo jej Nepoškvrneného Srdca. K mariánskej úcte ma priviedol príklad mnohých mariánskych kňazov, čítanie mariánskej literatúry a v ranom detstve aj absencia mamy, ktorú si Pán povolal, keď som mal sedem rokov. Liekom na túto otvorenú ranu je mnohoraká láska Panny Márie ku mne.

Je vo vašej pastoračnej službe v nemocnici možné pozorovať aj na základe vonkajších znakov túto Máriinu blízkosť?

Keď prechádzam cez jednotlivé oddelenia nemocnice, pozorujem isté mariánske pozadie v službe lekárov, sestier i ostatných službukonajúcich. Taktiež vlastnú službu vysluhovania sviatostí vnímam ako účasť na poslaní Panny Márie, ktorá nesie v sebe Ježiša pre pacientov, aby ho prijali ako posilu a spásnu milosť. Obzvlášť pri zomierajúcich si uvedomujem blízkosť Panny Márie, ktorá stála na Kalvárii pri zomierajúcom Synovi. Vtedy sa ju snažím znovu prijať spolu s učeníkom Jánom do svojho srdca ako svoju matku, a to aj v mene zomierajúceho pacienta. Z formálneho hľadiska chodím v kňazskej polokošeli s vyši-

tým emblémom zázračnej medaily. Pacientom spravidla ponúknem okrúhly desiatok ruženca, obrázok Matky všetkých národov, tiež letáčik s modlitbou k Panne Márii zázračnej medaily s prilepenou medailou. Tých, ktorí sú v terminálnom štádiu, zvyknem obliekať do hnedého karmelského škapuliara, aby boli zaodetí plášťom Panny Márie. Niekedy dávam pacientom aj zelený škapuliar s nápisom: Nepoškvrnené Srdce Panny Márie, oroduj za nás teraz i v hodine našej smrti. V nemocničnom areáli nám riaditeľstvo nemocnice umožnilo mať okrem kríža aj sochu Panny Márie Kráľovnej pokoja a pietu Sedembolestnej Panny Márie, ktorými nás Panna Mária uisťuje, že nás neopúšťa, lebo je s nami v každej situácii aj v utrpení i vo chvíľach smrti.

Aký je váš najkrajší zážitok s Pannou Máriou? Je niečo, čo vás viedlo k väčšej úcte a dôvere k nej?

Asi najsilnejší mariánsky zážitok sa v tomto zmysle odohral pred týždňom na onkológii, kde sa už dlhšie liečil istý pacient, ktorý bol v terminálnom štádiu. Odmietol prijať sviatosti asi päť alebo šesťkrát. Jedna známa počula, ako sa kedysi vyjadril, že nech zomrie akokoľvek, ale nikdy sa nevyspovedá. Minulú stredu som k nemu prišiel

dopoludnia v rámci obvyklej obchôdzky. Avšak prv, ako som sa ho opätovne spýtal, či sa nechce vyspovedať, som si všimol, že na stolíku má obrázok Lurdskej Panny Márie a sv. Michala (aká maličkosť, ale vtedy to malo cenu zlata). Vyťahol som z kapsy obrázky Matky všetkých národov a povedal som chorému, že mu prispejem k tejto jeho zbierke obrázkov. Ako som vyťahoval obrázok Panny Márie a ukladal ho na stolík, on mi slabučkým hlasom hovorí: „Vôňu, cítim vôňu, vôňu...“ a gestom ukazoval dvomi prstami smerom k nosu. Ja som sprvu nechápal, čo tým chce povedať. V celej miestnosti nebolo nič cítiť, žiadnu vôňu. Až neskôr mi začalo dochádzať, že to zrejme Panna Mária dala o sebe znať, že je tam prítomná, ako som už o takýchto javoch neraz počul. No a po tejto úvodnej, priam zázračnej „komunikácii“, to už išlo všetko hladko. „Tak čo, skúsime tú spoved’?“ „Áno,“ prikývol... Dal som mu rozhrešenie. „A dáme aj pomazanie, dobre?“ „Áno,“ a opäť prikývol. „A dáme aj sv. prijímanie? Iba taký kúsoček.“ Najskôr pýtal vodu. Dal som mu trochu vody, pár kvapiek, aj to ho zadúšalo. Potom som mu dal malilinký kúsoček svätej hostie.

Prijal. Potom ešte prosil vodu, ale iba vo forme navlhčenej papierovej vreckovky, z ktorej vycucával vodu a ovlažoval si pery. Chcel mokré vreckovky aj na hlavu a na krk. Zrazu akí sme boli kamaráti... Potom som sa ešte pri ňom pomodlil korunku Božieho milosrdenstva a odporúčajúce modlitby pri zomierajúcich. To mohlo byť dopoludnia medzi deviatou a pol desiatou. Na druhý deň som sa do počul, že pacient v noci zomrel... Chvála Bohu a Márii za túto milosť! Volala mi aj jeho svokra, ktorá spomenula, že sa za neho pomodlila strašne veľa ružencov, aby sa obrátil k Bohu. Zaujímavé je aj tieto ružence boli súčasťou tej spásanosnej vône...

Čo nám poradíte: Ako môžeme v tomto mesiaci prehĺbiť svoju osobnú úctu a vzťah k Panne Márii?

Nič zvláštne. Staré osvedčené: každodenné zasväcovanie sa Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie, pokiaľ možno všetky tri základné ružence, ak sa dá aj ruženec svetla a k Sedembolestnej, a častý pohľad na Pannu Máriu, aby sme z jej radostnej tváre čerpali potrebnú silu. Kvôli tomu ju aj pozdravujeme: Raduj sa (Zdravas’), aby sme boli radostní s ňou. Ak je podľa Božie-

ho Slova *radost' v Pánovi naša sila* (niektoré preklady majú *radost' z Pána je naša sila*), podobne to má platiť aj v našom vzťahu k Panne Márii. Ak Božie slovo hovorí: „*Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus,*“ podobne to má platiť aj vo vzťahu k Panne Márii. Počul som, že Panna Mária je kontaktná, že má rada, keď sa s láskou dotkneme jej sôch, keď jej prinesieme kvety, keď jej aj slovne vyznávame lásku...

Na záver: Jedna pacientka na onkológii raz povedala: „... keď to za niekoho obetujem, ľahšie sa mi to znáša.“ Pamätajme na fatimskú modlitbu: „Ježišu, všetko z lásky k tebe, za obrátenie hriešnikov a za odčinenie urážok voči Nepoškvrnému Srdcu Panny Márie.“

Milovaní bratia a sestry, prajem vám, aby vám bolo stále umožnené žiť z Eucharistie vo vašich kostoloch. Nech vám Sedembolestná Pan-

na Mária vyprosí odvážnu lásku v prekonávaní súčasnej pandémie strachu a ústretovú lásku v pomoci blíznym. Podľa vízie don Bosca, len ak budeme ukotvení o dva mocné stĺpy v súčasnom rozbúrenom spoločenskom mori – o Eucharistiu a Pannu Máriu, tak nimi posilňovaní všetko zvládneme a obstojíme vo vernosti nášmu Pánovi i našej Panej. Na príhovor Panny Márie, Prostrednice všetkých milostí a orodujúcej Obhajkyne, nech vás všetkých žehná všemohúci Boh Otec i Syn i Duch Svätý. Amen.

Milý duchovný otče, ďakujeme vám i všetkým kňazom, ktorí v tejto neľahkej situácii slúžite akýmkoľvek spôsobom pri lôžkach chorých a v modlitbách vyprosujeme pre vás potrebnú silu. Nech vás Pán na príhovor Nepoškvrnenej za to bohato odmení.

Za rozhovor ďakuje sr. M. Norberta

Tak skús Karmel

Po duchovnom povolaní som začal rok po mojom krste. Ako je to možné? Pokrstený som bol totiž až ako 13-ročný tínedžer.

Tu sa začína moje putovanie s Bohom. V školskom roku 1993/1994

bola prvýkrát možnosť vybrať si v škole etiku alebo náboženstvo. Ani som nerozmýšľal a zakrúžkoval som náboženstvo. Povedal som si: „Super, bude voľná hodina a odýchneme si od svojich učiteľov.“

Keď som prišiel domov, mamka to podpísala, nemala s tým žiadny problém. Učil nás piarista Peter Alojz Orlický a hodiny boli jednoduchou evanjelizáciou.

Vo februári prišiel na náboženstvo a napísal na tabuľu „12. 6. 1994“. Prekvapilo ma to, pretože je to deň mojich narodenín. Drgol som spolužiaka a spýtal sa ho: „Skadiaľ vie, kedy mám narodeniny?“ Páter na to zareagoval: „Nie tvoje narodeniny, ale je to dátum, kedy tí, čo neboli na prvom svätom prijímaní, budú môcť k nemu pristúpiť.“ Ja som si vtedy povedal: „Wow, to by bolo super, keby som v deň svojich narodenín prijal prvé sväté prijímanie!“

Po skončení hodiny, keď spolužiaci odišli, som sa zastavil pri pátrovi Alojzovi a poprosil som ho, či by som nemohol ísť na sväté prijímanie, aj keď nie som pokrstený. Pamätám sa, že som mal veľkú túžbu byť kresťanom a ísť na sväté prijímanie. Od tohto času ma začal pripravovať na prijatie sviatostí. Dňa 12. júna 1994 o 10.30, keď som mal presne 13 rokov 2 hodiny a 30 minút, som prijal krst a sväté prijímanie. Nielen ja, bolo nás šesťdesiat. Bol to jeden z najkrajších momentov môjho života. Postupne som sa dozvedel, že moja mama je katolíč-

ka a otec evanjelik a moji dvaja mladší bratia tiež neboli pokrstení.

Hneď potom som začal prípravu na prijatie sviatosti birmovania, ktorá mala byť v dvoch termínoch (8. a 15. októbra 1995) a my sme sa mali rozhodnúť pre jeden z nich. Vybral som si 15. október. Vôbec som nevedel, že v ten deň má sviatok sv. Terézia od Ježiša (karmelitánka).

Ešte predtým, ako som bol pokrstený, som začal miništrovať v piaristickom kostole v Prievidzi a tam to pomaličky prichádzalo. Čo? Povolanie. Túžba slúžiť. Zlepšili sa mi známky v škole. Nechával som svojmu povolaniu voľný priebeh, ale trochu som špekuloval. Na strednú školu som sa rozhodol ísť na odbor cukrár – nie preto, aby som olizoval prsty od cukrovej polevy, ale aby som sa naučil samostatnosti a aby som nepotreboval kuchárku, ak by som sa stal tým farárom. Na druhej strane som chcel vyskúšať, či to vydržím pri toľkých dievčatách. Po troch rokoch učňovky sa nestalo nič – žiadna ľudská láska neprišla a túžba po povolaní neprestávala. Tak som si povedal: „OK, tak treba dorobiť nadstavbové štúdium, aby som mohol mať maturitu.“ Ale kde ísť, na aký odbor? Moja túžba bola pracovať ako zdravotný

brat a študovať na zdravotníckej škole alebo ako pekár v Banskej Bystrici. Rozhodol som sa pre pekarinu, pretože to bolo iba dvojročné štúdium a zdravotný brat by bolo až tri roky. Internátny život priniesol aj prvú vážnu známosť, ktorá trvala asi rok. Moja láska voči nej bola úprimná, ale kdesi vo vnútri som cítil, že nie som v tomto vzťahu na 100%. Srdce stále pišťalo po niečom inom. Rozišli sme sa s tým, že moje srdce túži po niečom inom a ona to prijala. Po duchovných cvičeniach v Okoličnom v Komunitě blahoslavenstiev a po rozhovore so sestrou Veronikou Barátovou som sa rozhodol dať svojmu povolaniu ešte aspoň päť rokov práce. Motiváciou bolo pripraviť rodičov na to, že nebudem doma a prežiť a vyskúšať si žiť samostatne a pocítiť na vlastnej koži, aké to je byť zamestnaný a nedostávať od nich peniaze.

Jednoducho sa postarať o tisícpäťsto vecí, ktoré sú spojené so životom v dnešnom svete.

Po maturite som dostal povolávací rozkaz na 9-mesačnú vojenskú službu a po nej som sa presťahoval do Prešova, kde som začal pracovať ako kuchár vo veľkej vývarovni pri múčnych jedlách a neskôr ako pekár v nočných službách.

Keď sa dnes k tomu vraciam, som Bohu vďačný, lebo som si tam prešiel aj jednou ťažkou situáciou. Menil som prácu a môj zamestnávateľ bol známy tým, že poslednú výplatu nevypláca. Modlil som sa vtedy: „Bože, vieš, že nemám na zaplatenie bytu ani nemám nič navyše, čo by som tomuto človekovi dal.“ Potom mi raz zamestnávateľ zavolať, že mám za ním prísť. Modlil som sa: „Mama, je to v твоjich rukách!“ Verte alebo nie, vyplatil mi všetko do poslednej koruny.

Môj duchovný život v Prešove bol bohatý. Našiel som si spovedníka. Pri jednej spovedi som mu predstavil mojich päť túžob, ktoré som hľadal v konkrétnom spoločenstve: *mlčanie, samota, spoločenstvo, z modlitby vychádzajúca práca a úcta k Panne Márii*. Po dlhšej modlitbe mi spovedník povedal: „Tak skús KARMEL.“ Vypeštil

som na neho oči a spýtal som sa ho, čo to je. On mi na to neodpovedal, ale povedal: „Ako zadosťučinenie po tejto spovedi zisti, čo je to rehoľa karmelitánov.“ Predstavte si – písal sa rok 2003, internet bol iba v internetových kaviarňach. Tak som sa vybral do jednej z nich a zaplatil som za 20 minút na internete 20 korún (0,66 Eur). Našiel som niečo o karmelitánoch, ale iba po česky a poľsky – a priznám sa, nechcelo sa mi to čítať, tak som odišiel. Po dvoch týždňoch som chcel ísť znova na svätú spoveď, no zadosťučinenie som zatiaľ nesplnil, takže znova do kaviarne minúť ďalších 20 ko-

rún. Našiel som slovenskú stránku ocds.sk a na nej adresu bratov karmelitánov bývajúcich v Priechode. Napísal som im list a čakal na odpoveď. Po dvoch týždňoch mi odpísal o. Rudolf Bartal a pozval na stretnutie OCDS v Košiciach, kde som sa mal stretnúť s prvým živým karmelitánom. Bol to o. Martin a neskôr aj o. Stanislav Miernik. Ten ma pozval do Priechodu na niekoľko dní. Prišiel som a musím priznať, že keď som spoznal Karmel, bola to láska na prvý pohľad. 8. septembra 2004 som vstúpil do Karmelu a som šťastný, že tu môžem byť až doteraz.

Br. Dušan Hricko, bosý karmelitán

Panna Mária – Rozväzovačka uzlov (10. časť)

V predchádzajúcej časti článku o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov, sme hovorili o tom, ako sa stávame slobodnými a o svätosti, ku ktorej sme všetci povolani. Byť svätým znamená poslúchať Boha ako syn, nie ako otrok. V krste sa stávame osobami zasvätenými Bohu, pomazaní znakom Ducha Svätého, označení jeho pečatou. Uvažovali sme o tom, že svätosť je cieľ nášho života a čokoľvek ju blokuje, je uzlom, ktorý musí byť rozviazaný.

V tejto časti o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov, si povieme, čo je úspech a z čoho pramení pravá radosť, ktorú môžeme prežívať aj v utrpení. Tiež si povieme, že jedinou vecou, ktorá nám v živote zostane, je naša svätosť.

Mnohí robia všetko preto, aby mali v živote úspech. Myslia si, že úspech v živote im prinesie radosť, ale po chvíli si uvedomia, že ani úspech im radosť nepriniesol. Obchodník chce mať peniaze, ale peniaze mu neprinášajú radosť. Politik chce moc, ale potom si uvedomí, že v tom nie je radosť. Profesionál chce mať úspech vo svojej kariére, ale uvedomuje si, že úspech nenapĺňa jeho srdce.

V Druhom liste Timotejovi ako by Pavol položil otázku: „*Chceš mať úspech?*“ A odhalí mu tajomstvo: „*Staneš sa úspešným mužom, ak budeš vhodným nástrojom v Božích rukách!*“ To je úspech.

Predstavte si maliara, ktorý maľuje na plátno, a má pred sebou rôzne typy štetcov. Pozrie sa na svoje štetce. Pozerá na jeden, druhý, na všetky za radom. Nakoniec si zoberie do ruky konkrétny štetec, a to je úspech. Ten štetec sa cíti hrdý. On sa cíti hrdý na to, že je nástroj, ktorý pasuje do ruky jeho

majstra. Nie je to štetec, ktorý by sám o sebe maľoval. Maľba vychádza z mozgu génia. Ale štetec sa vložil do rúk majstra a dovolil tomuto majstrovi, aby ho použil takým spôsobom, akým chce. Ak sa stanem nástrojom v Božích rukách a umožním mu, aby ma používal spôsobom, akým ma chce použiť, to je úspech. To je jediný spôsob, akým môžem získať radosť. Všetky ostatné veci vám môžu dať nejaký obraz radosti, ale po chvíli sa všetko rozplynie.

Mária nám je prezentovaná ako Nepoškvrnená, bez akejkoľvek škvrny hriechu. Možno sa cítim pred ňou taký zahanbený, pretože ona je čistá a ja nie. Ona je ponížená a ja nie. Ona je veľkodušná a ja nie. Ona je poslušnou ženou a ja som rebel. Ona je ženou viery, a ja som oveľa viac logický a neverný. Cítim sa pred ňou zahanbený. Mária kladie svoju ruku na moje plecia a ako Matka ma povzbudzuje, aby som to nevzdával, ale aby som kráčal ďalej. Podáva mi ruku, aby sme kráčali spolu. Mária nielenže rozväzuje uzol môjho hriechu, ale ma aj napĺňa nadšením, aby som kráčal ďalej. Všetky ostatné veci prejdú okolo. Všetky ostatné úspechy pominú, iba svätosť ostáva. Nehovoríme, že os-

tatné veci sú zlé, ale ak vložíme našu dôveru len do nich, tak potom strácame náš život. Dostaneme sa do bodu, keď si povieme: „*A aký je úžitok z toho všetkého, čo som vykonal?*“ Jediná vec, ktorá zostane, je moja svätosť.

Ježiš prišiel, aby nám dal život a jeden z uzlov, ktoré sú v mojom živote, je presne ten uzol, že nežijem slobodne. Len ak som slobodný od hriechu, dokážem prežívať radosť. A Mária je tu preto, aby mi pomáhala kráčať vpred. Pomáha mi zostať nažive. My všetci sa bojíme smrti, ale možno si neuvedomujeme, že umierame mnohokrát. Pred pár rokmi mafia na Sicílii zavraždila veľmi významného sudcu Paula Borsellina. A pred ním zabili veľmi významného sudcu Giovanniho Falconeho. Dvaja vynikajúci sudcovia. Na jednu mestskú bránu niekto napísal to, čo raz Borsellino povedal: „*Ten, kto sa nebojí smrti, zomrie len raz.*“ Ak sa bojíš smrti, zomieraš každý deň. A je to presne z toho dôvodu, lebo máš stále strach. Nerobíš to, čo by si mal robiť. Borsellino vedel, že sa mu vyhrážajú a on pokračoval a vykonával svoje povinnosti až do posledného momentu. Častokrát sa tak strašne bojíme smrti, že ani nežijeme.

A Ježiš prišiel, aby nám dal život. Jeden z uzlov, ktorý je v mojom živote, je presne ten, že nežijem slobodne, pretože som zviazaný tak mnohými spôsobmi: psychicky, fyzicky a duchovne.

Akým spôsobom môžeme zvíťaziť nad smrťou pokiaľ žijeme? Neveriaci si myslia, že môžu zvíťaziť nad smrťou tým, že budú brať lieky. Tým, že predĺžia dĺžku svojho života. Snažia sa robiť výskum a snažia sa nájsť cesty, ktoré by nám predĺžili život. Ale týmto spôsobom môžeme len predĺžiť život, ale nevítazíme nad smrťou. Ja dokážem poraziť smrť tak, že budem žiť radostne aj uprostred utrpenia. Radosť v utrpení! Je to niečo zvláštne. Ak neprežívam radosť uprostred utrpenia, tak umieram, pretože nedokážem čeliť realite života. V Písme máme veľa úryvkov, v ktorých sa hovorí, ako poraziť smrť. Porazím smrť, keď porazím hriech. Ak som zviazaný hriechom, nedokážem prežívať radosť. Radosť prežívam iba počas veľmi kratučkého obdobia. A nie je to skutočná radosť, je to skôr potešenie ako radosť. Ale v skutočnosti si viazaný a zlomený hriechom. Je to iba utekanie za radosťou, ale nikdy ju nedosiahneš, pretože srdce zostane

prázdne. Iba keď som slobodný od hriechu, dokážem prežívať radosť. Niekedy, keď idete do nemocnice, môžete tam nájsť človeka, ktorý je smrteľne chorý a napriek tomu

prežíva radosť. Tento človek sa naučil, ako sa má čeliť životu.

*Z prednášok P. Eliasa Vellu spravovala sr. M. Jaroslava
(Pokračovanie v budúcom čísle)*

Zázračná medaila

Medaila naozaj pomohla

Na ulici ma stretla pani, ktorá sa mi zdôverila s tým, že jej dcéra sa s ňou už dlhé roky nerozpráva a ona vôbec nevie dôvod. Dcéra sa rozviedla a zrejme si svoju zlosť vylievala na matke. Keď mi to táto matka hovorila, plakala. Bolo vidieť, že ju to veľmi bolí, a že sa tým naozaj strašne trápi. Prosila ma o modlitbu. Hneď som jej dala zázračnú medailu s uistením, že sa začneme za dcéru modliť novému k nepoškvrnenej Matke s dôverou v jej príhovor. Netrvalo dlho a pani ma opäť stretla, tentokrát v parku. Utekala za mnou a s dojatím hovorila: „Sestrička, tá medaila pomohla! Predstavte si, dcérka po dlhej dobe za mnou prišla, ospravedlnila sa mi a povedala, že vôbec nevie, prečo sa so mnou tak dlho nerozprávala. To je zázrak! Teraz verím, že nebo zasiahlo a že mi Panna Mária pomohla.“

Už sa ničoho nebojím

Bolo to v nemocnici na urológii v Karlových Varoch. V kúte na lavičke sedela babička. Bola smutná a plakala. „Lekári mi práve povedali, že mám rakovinu obličky a že musím ísť na operáciu, pri ktorej mi obličku odstránia.“ Pochopila som, že v tejto chvíli sa jej mám venovať, že to veľmi potrebuje. Vypočula som ju a uvažovala som, ako babičku potešiť v tejto pre ňu tak ťažkej chvíli. Napadlo mi, že vo vrecku mám modrú zázračnú medailu, že jej ju mám darovať. Povedala som jej: „Nebojte sa, dám vám *modré z neba* s našou milovanou maminkou. Ona vás bude chrániť a pomôže vám prežiť aj operáciu.“ Babička sa usmiala a povedala: „Sestrička, to vás samé nebo poslalo, aby ste ma potešili, dodali nádej... Už sa ničoho nebojím!“

Sestra Margita, vincentka

Fatima stále aktuálna

Keď čítame o zjaveniach Panny Márie vo Fatime, sme ohromení osobnou skúsenosťou fatimských pastierikov, ktorí mohli vidieť a počuť Pannu Máriu a rozprávať sa s ňou. Týmto zjaveniam predchádzala modlitba sv. ruženca. Aj dnes, keď sa vracajú pútnici z Fatimy alebo iných mariánskych pútnických miest, mnohí hovoria o tom, že na týchto miestach v čase modlitby osobitným spôsobom vnímali prítomnosť a blízkosť Panny Márie.

Túto skúsenosť mimoriadnym spôsobom prežívalo aj spoločenstvo prvých kresťanov. V Skutkoch apoštolov čítame, že po Ježišom nanebovstúpení sa apoštoli vrátili do Jeruzalema, vystúpili do hornej siene a „*všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách spolu so ženami, s Ježišovou matkou Máriou a s jeho bratmi*“ (Sk 1, 14). Sv. Lukáš tu píše o Panne Márii ako o Ježišovej matke. Mária je matkou Pána – vzkrieseného a osláveného, ktorá sa modlí uprostred spoločenstva učeníkov. Veríme, že to robí aj dnes, a nielen na pútnických miestach. Aj dnes sprevádza spoločenstvo Cirkvi svojou *prítomnosťou a modlitbou*. Aj dnes je jej modlitba účinná, podobne

ako bola účinná na svadbe v Káne alebo v Jeruzaleme pred zoslaním Ducha Svätého.

Zoslanie Ducha Svätého, o ktorom čítame v druhej kapitole Skutkov apoštolov, je odpoveďou na *vytrvalú a jednomyselnú modlitbu prvotnej Cirkvi a Ježišovej matky Márie*. „Teda aj Mária vyprosovala dar Ducha, ktorý ju zatienil už pri zvestovaní“ (LG 59). Panna Mária je v srdci modliaceho sa spoločenstva. Ak chceme byť verní tradícii apoštolov, nemôžeme vylúčiť Pannu Máriu z nášho života a zo života Cirkvi. Cirkev je rodina Božích detí, ktoré majú svoju nebeskú Matku. Toto nám pripomínajú aj mariánske zjavenia.

Po vzkriesení a nanebovstúpení Pána Ježiša sa apoštoli hneď nerozprchli do celého sveta ohlasovať evanjelium. Najprv sa spoločne modlili a očakávali prisľúbeného Ducha Svätého. Sv. Lukáš zdôrazňuje toto prvenstvo modlitby pred aktívnym apoštolátom. Apoštoli nasledovali príklad Pána Ježiša, ktorý sa pred začiatkom verejného účinkovania modlil a postil na púšti. Pri krste v Jordáne na Ježiša viditeľne

zostúpil Duch Svätý v podobe holubice (porov. Lk 3, 21-22).

Prijmime aj my túto Božiu postupnosť: modlitba, prosba o dary Ducha Svätého a až potom aktívny apoštolát. Celé Skutky apoštolov vydávajú svedectvo o tom, aké veľké ovocie prinášal tento štýl apoštolského pôsobenia. Zjednotení s Pannou Máriou prosme, aby sme boli preniknutí duchom modlitby. Prosme, aby náš život bol preniknutý ovocím Ducha Svätého, ktorým je „láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láska-

vosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť“ (Gal 5, 22-23). Spolu s Pannou Máriou, Ježišovou i našou matkou, prosme o tieto či iné dary Ducha.

Skúsenosť blízkosti modliacej sa Márie je vyjadrená aj v mariánskej piesni, ktorej slová môžu byť pre nás povzbudením do nasledujúcich dní: „*Vždy je s nami tá, čo viem, že ľúbi, moje srdce, ruky, moju tvár. Vždy je blízko tá, čo viem, že chráni, každý úsmev, čo mi život dal.*“

Vdp. Jaroslav Barta

Svedectvá a spomienky na sestru M. Bernadetu

V predchádzajúcom čísle časopisu sme uverejnili prvú časť spomienok sestry Stelly Márie na sestričku Bernadetu, ktorá sprevádzala jej prvé kroky na ceste rehoľného života. Pripomenula napríklad aj to, ako veľmi ju oslovovala pokora sestričky Bernadety, jej odhodlanie byť zmiernou obetou za hriešnikov, jej horlivosť za spásu duší, ktorú neodradila žiadna obeta. Dnes prinášame ďalšiu časť jej spomienok, ktoré čerpala aj zo svojich zápiskov.

Sestrička Bernadeta hovorievala, že tí, čo sa modlia, tí, čo milujú, majú moc. A ona takou bola: veľa sa modlila, veľmi milovala a mala moc nad srdcami – jednoduchých ľudí, chorých, chudobných, ale i bohatých a mocných, vplyvných, nad väzňami, ale aj nad dozorcami...

Oporou pre ňu bola Panna Mária – jej sila viery, ktorá nikdy nestroskotala. Panna Mária patrila vždy celá Bohu, vždy opakovala svoje FIAT. Bola citlivá na Božie požiadavky a aj nás učí citlivosti na to, čo sa jemu páči. Nie to, čo vyhovuje mne, ale to, čo sa páči Pánu Bohu.

Jemnosť svedomia, život zjednotenia s Pánom Bohom. Kľúč ku všetkému je láska – Kristov kríž a pod ním Panna Mária. Sestrička nás učila spytovať si svedomie podľa kríža, či pracujeme podľa Božej vôle. Keď prídu skúšky, máme sa chytiť najprv Máriinej ruky. S ňou vydržíme pod krížom, s ňou prijme Ducha Svätého. Ona bola odvážna na celoživotnú obeť. Nechala sa radostne stráviť blíznymi. „Matka, kto nájde teba, nájde cestu ku Kristovi. Matka, otvor mi srdce pre bolesť iných. Niet väčšej lásky, ako keď milujeme vo veľkonočnej tme pod krížom s Pannou Máriou,“ – počuli sme často hovoriť sestričku Bernadetu.

Panna Mária – prvý vzor zmierenia – stala sa pokorným „Áno Bohu“. Láska sa neľaká bolesti ani smrti, žije naplno svojmu „áno“ i ako Matka Sedembolestná. Bláznovstvo kríža treba postaviť proti bláznovstvu pôžitkov. Svet treba znovu vzkriesiť. A kto ho vzkriesi? Pôžitkári? Podvodníci? Zasvätení, ktorí stratili ideál umŕtvenosti, ktorí už nepoznajú zanietenosť za kríž, slovíčko zmierovanie? Zmierna obeť – toto je jediné, čo ešte môže zachrániť dnešný svet, človeka v ňom. Nás, ktorí sme sa technikou, vedou

stali rafinovanými sami pre seba a rafinovanosťou by sme chceli okrátiť všetko okolo seba. Nakloňme si Boha lásky láskou, ktorá hračiči so šialenstvom kríža!

Panna Mária všade prosí zmierovanie. Ak sa stratí zmierovanie, sme všetci stratení. S Kristom pochopiť a uskutočniť tajomstvo lásky a šialenstvo kríža. FIAT so Sedembolestnou Matkou pod krížom podložené životom. Ak chceme zachrániť svet, niet iného lieku nad úkon lásky. Matka prosí pre svet Ducha Svätého, prosí o svet lásky. Daruje sa celá na strávenie. Potrebuje však aj duše horiace láskou za spásu sveta.

Naše náboženstvo je služba blíznemu. Vo svetle viery poznáme, že Boží Syn, ktorý si vyvolil chudobu, sa s nami stretáva v chudob-

ných. Sestrička Bernadeta vedela prijať každého takého, aký je. Vedela mu slúžiť. Vedela sa znížiť na úroveň každého, a to celkom spontánne a prirodzene. Dokázala sa porozprávať s maličkým postihnutým dieťaťom, ale aj s pápežom. Bola, ako hovorievala, že rehoľná sestra má byť – aj do koča, aj do voza. A tomu učila aj mladé sestry. Často nám opakovala, že prvým evanjeliom, ktoré ľudia čítajú, je náš život. Moja sestra je viac ako ja. Ja budem jej slúžkou, ako bol Ježiš sluhom pre apoštolov.

„Prečo sa ľudia nemajú radi? Aby každý vedel milovať druhého, musí milovať najprv Pána Boha. Od neho sa to naučí. Je potrebná premena nášho srdca smerom k Bohu. Čítať a rozjímať evanjelium, a potom žiť toto poslanstvo lásky, ktoré nie je teória, ale život jeho autora Ježiša Krista! Život má len vtedy zmysel, keď sa rozdáva,“ – aj toto sú slová sestričky Bernadety, ktoré som si zaznamenala. A sestrička naozaj vždy každú prácu začínala modlitbou, nie tou formálnou, ale vnútorným dialógom lásky so svojím Pánom. Každú voľnú chvíľočku, aj keď len čas potrebný na obrátenie papiera v písacom stroji, venovala modlitbe. Učila nás

používať strelné modlitby v každom nepatrnom voľnom okamihu. Sama v tom bola skutočne majsterkou. Darovala sa celkom Pánovi a nemala strach z ničoho a o nič. Žila vo veľkej dôvernosti s Pannou Máriou. Vkladala svoju tvár do jej dlaní, pozerala sa s ňou na kríž, pozerala sa tam často a dlho, pozorovala, ako koná Božia Matka a túžila osvojiť si jej spôsoby.

Hovorievala, že semiačko svätosti sme dostali pri krste. Rozvíjanie svätosti však závisí od našej odpovede na Božie požiadavky. Panna Mária všetko zachovávala vo svojom srdci – žila stále v nazeraní a v stálej pohotovosti plniť Božie požiadavky. Panna Mária rozjímalá, uvažovala, dávala sa viesť Duchom Svätým, poslúchala Otcov hlas. Panna Mária za svoje veľké dary prejavila veľkú vd'ačnosť. Vd'ačnosť je čnosť svätých.

Vd'aka sestričke Bernadete za slová jej modlitby, ktoré som si mohla zapísať: „Pane, žiadal si všetko a ja som ti dala všetko. Aj v tento deň ti to nenávratne odovzdam. Pre tvoju lásku sa všetkého zriekam... Vezmi si môj rozum – nech slúži na tvoju slávu. Vezmi si celú moju vôľu. Vezmi si moje telo. Všetky jeho zmysly, môj mozog, moje

schopnosti. Vezmi si srdce a všetky jeho city. Prijmi moju obeť, ktorú ti skromne ponúkam každý deň a každú hodinu. Ráč ju prijať a premeniť na milosť a požehnanie pre všetkých! Všetko, naozaj všetko ti dávam a obetujem. Jedine v tebe chcem žiť... Aká krásna je naša obeť, ak sa vykonáva v tieni a v tichu, skrytá ako Ježiš – hostia! Milovať, zabudnúť na seba, obeto-

vať sa – darovať sa k dispozícii Bohu. Keby sme si častejšie postavili pred seba Božiu Matku, isto by sme boli viac nadchnutí darovať život za život. Isto by sme sa vedeli ochotnejšie obetovať za život druhých. A keď už fyzický život je taký vzácny, o čo viac nám má záležať na živote duší, na spáse každého.“

*Sestra Stella Mária, SSpSAP
(dokončenie v nasledujúcom čísle)*

Svedectvá z kríža

Nepotrebujeme konať výnimočné veci

Nikto z nás si nepripúšťal skutočnosť, že to budú jeho posledné Vianoce v našom farskom kostole. Napriek svojim zdravotným problémom, o ktorých veľmi nehovoril, po 4. adventnej nedeli ešte organizoval mladých pri vianočnej výzdobe kostola a s úsmevom vyjadroval radosť, že kostol je podľa jeho predstáv pripravený na slávenie vianočných sviatkov. V dôsledku lockdownu, okrem neho a pár ďalších veriacich, ktorí pomáhali pri výzdobe a asistovali pri sv. omši, ostatní veriaci po prvýkrát počas týchto Vianoc ovocie tímovej práce pod jeho vedením – vianočný betlehem, nevide-

li. Opravdivej vianočnej radosti si však veľmi neužil. Mnohí z nás, ktorí sme vedeli o jeho zlom zdravotnom stave, sme sa veľmi modlili za jeho uzdravenie.

Pána kostolníka Jozefa Husarčíka z Ružomberka som začal bližšie spoznávať až po mojom príchode do farnosti. Jeho vlastnosti, ako nenápadnosť, tichosť, skromnosť, dobrotá, zmysel pre zodpovednosť, organizačné schopnosti, ale aj originálny humor, boli na jeho osobe veľmi čitateľné. Ovocie týchto vlastností vychádzalo z prameňa jeho úprimnej viery a lásky k Pánu Bohu, ktorá sa naplno prejavila v obetavej službe kostolníka, ktorej zasvätil viac ako 27 rokov. Vte-

dy ako mladý, atraktívny muž v plnej sile mohol si vybrať inú prácu, iné zamestnanie. Rozhodol sa však pre službu oltáru, ktorá nepriháša slávu, kariéru ani obrovské príjmy, ale nesie v sebe zodpovednosť, pohotovosť a nesmiernu obeť v láske. Kostol odomknúť, zamknúť. Zasvietiť a sfúknuť sviečky. Vypnúť a zapnúť zvony. Pripraviť všetko na dôstojné slávenie sv. omše. To je každodenná činnosť kostolníka, ktorá sa neraz berie ako samozrejmosť.

Svetlo prechádzajúce presklennými otvormi nad dverami sakristie ma každé ráno uistovalo, že kostol je už otvorený. Po nachyšaní kníh, kalicha, ampuliek, ornátu, alby, sadol si v sakristii na svoje klasické obľúbené miesto pri peci a čas pred sv. omšou využíval na úprimnú modlitbu. Niekoľkokrát som zazrel v jeho rukách modlitebnú knižku, ktorej strany boli veľmi ošúchané. Nebolo treba dlho rozmýšľať nad tým, že to bolo práve preto, že sa niektoré modlitby a litánie opakovane modlieval. Áno, bol mužom modlitby, ale aj mužom služby. Služby kostolu, veriacim, ale hlavne kňazom. Desiatky kaplánov, ktorí pôsobili vo farnosti, vítal v sakristii s úsmevom na tvári a pomáhal im

pri obliekaní do omšového rúcha. Komunikoval v otvorenosti a vždy s priateľským prístupom. Dotyk Božej lásky ho sprevádzal celý život a bol zjavný aj v posledných dňoch a hodinách života.

Svätý Ján Pavol II. v exhortácii o sv. Jozefovi Redemptoris custos hovorí, že Jozef je dôkazom toho, že ten, kto chce byť dobrým a ozajstným Kristovým nasledovníkom, nepotrebuje konať výnimočné veci. Stačí mať obyčajné, jednoduché a ľudské čnosti, ale treba, aby boli opravdivé a skutočné. A tieto obyčajné ľudské čnosti mnohí našli aj u nášho kostolníka Jožka, čnosti, ktoré boli pravé, nefalšované. A zato mu patrí naša vďaka.

Vdp. Dušan Škrabek

Matka Božia sa postarala

Pracujem v obchode a denne sa stretávam s ľuďmi. Moju pozornosť upútala pomerne mladá a veľmi pekná žena, pani Karolínka. Po čase som si všimla, že stále nosí na hlavu šatku. V duchu som sa pýtala: „Prečo?“ Odpoveď som dostala neskôr, keď sme sa pri jednom jej nákupe bližšie zoznámili. Po chemoterapiách jej vypadali všetky krásne, husté vlasy. Karolínke som bola asi nejako sympatická. Pýtala

si odo mňa telefónne číslo s prosbou, či mi môže niekedy zavolať. Súhlasila som, a tak sa začalo naše priateľstvo.

Karolínka mi večerami často volávala a ja som sa vďaka týmto rozhovorom o nej dozvedela aj niečo viac. Bola rozvedená a mala jednu už dospelú dcéru. Doopatrovala svojich rodičov a teraz vo svojom domčeku v malej dedinke bývala sama. Hoci po odchode manžela žila počestne a bola veriaca, k sviatostiam nepristupovala. Bola to dobrá, no veľmi zranená žena. Často mi vravievala, aby som ju prišla pozrieť, no ja som sa s návštevou neponáhľala. Až raz prišla znovu k nám do obchodu a ja som zbadala, ako veľmi schudla. Uvedomila som si, že svoju návštevu už nemôžem odkladať, lebo sa môže stať, že o pár týždňov už nebudem mať koho navštíviť.

Patrím do jedného kresťanského spoločenstva, ktoré som poprosila, aby sme sa za Karolínku modlili. Modlili sa za ňu aj sestry vincentky. Chcela som ju povzbudiť a pomôcť jej, aby si usporiadala aj svoj duchovný život. V jedno nedeľné popoludnie som sa vybrala na návštevu. V kabelke som mala zázračnú medailu a cestou v autobuse som sa

modlila ruženec. Karolínka sa mojej návšteve veľmi potešila. Mala už dosť veľké bolesti, ale po pichnutí injekcie jej bolesť ustúpila. Sedela vo svojej izbe na posteli a o všeličom sme sa rozprávali. Náš rozhovor sa, žiaľ, netýkal duchovnej oblasti a ja som nevedela ako zmeniť jeho smer. V jednej chvíli Karolínka odišla do kuchyne, aby uvarila čaj. Ja som chytro vybrala z kabelky zázračnú medailu a položila som ju na matrac jej postele so slovami: „Matka Božia, Karolínka je tvoja dcéra, ty sa o ňu postaraj!“ Potom sme sa ešte chvíľu rozprávali a ja som šla domov s príslubom, že o týždeň opäť prídem. Ďalšiu nedeľu som návštevu zopakovala. Bolo mi veľmi ťažko pri srdci, keď som videla, ako sa zdravotný stav Karolíny očividne zhoršuje. Vtedy som ani len netušila, že ju vidím na tejto zemi naposledy.

Krátko po mojej návšteve musela ísť do nemocnice. Keď mi volala, spomenula, že aj na ich oddelenie chodí kňaz. Hneď som ju povzbudila, aby všetko, čo ju trápi, porozprávala jemu. Bol to náš posledný rozhovor. Zakrátko Karolínka zomrela. Na pohrebe som sa z kázne dozvedela, že prijala všetky sviatosti potrebné na cestu do večnosti.

Beáta

Ohlasy

Srdečne pozdravujem všetkých členov Rodiny Nepoškvrnenej a želám veľa zdravia, síl a Božieho požehnaní. Som veľmi vdáča za vašu obetavú prácu, ktorá je posilnená Božími darmi. Dá sa to pocítiť, keď dostanem poštu od vás a prenikne ma veľká radosť. Nepochybujem, že takto to cítíme všetci. Váš časopis obsahuje aktuálne člán-

ky, modlitby, ktoré nám dávajú silu, trpezlivosť pre zvládnutie tejto súčasnej ťažkej situácie. Vďaka za povzbudivé slová aj všetkým duchovným otcom. Rodina Nepoškvrnenej je poznačená veľkou silou modlitby, je istotou, že sa za mňa modlí toľko ľudí, veď sa modlíme za seba navzájom.

Mária

Informácie

- ✿ Veľká vďaka za všetky vaše pozdravy s prianím veľkonočných sviatkov. Vaše modlitby a obety za nás sú nenahraditeľnou pomocou a silou v apoštoláte RN. Naďalej vás prosíme o túto vzácnu duchovnú podporu. Ani my na vás nezabúdame a s láskou denne na vás pamätáme vo svojich modlitbách.
- ✿ Stále vás pozývame, aby ste sa zapojili do modlitieb za našich novovysvätených kňazov. Spoločnými silami a našou dennou duchovnou podporou môžeme vyprosiť novokňazom milosť verne kráčať cestou, na ktorú sa vydali. Nech vám nebeský Otec odmení každú námahu, obetu, každú modlitbu, ktorú sa za nich rozhodnete obetovať Bohu za to, aby sme mali horlivých a odvážnych kňazov, ktorí budú nasledovať Pána Ježiša a otvoria svoje srdcia Duchu Svätému.
- ✿ Chceli by sme vás upozorniť na to, že v akomkoľvek písomnom kontakte nestačí uviesť meno a priezvisko, (niektorí z vás majú menovcov – dokonca aj viacerých), ale treba správne a čitateľne napísať celú adresu, aby sme mohli vybaviť veci k vašej spokojnosti. Ďakujeme vám za pochopenie.

Osemsmerovka

Sv. Terézia z Avily považovala sv. Jozefa za ochrancu

Tajničku tvorí 25 písmen, ktoré zostanú po vyčiarknutí týchto slov:

AMEN, BÁZEŇ, CIRKEV, EDEN, JÁN, JEŽIŠ, MÁRIA, MILOSRDENSTVO, MILOŠŤ, MEDITÁCIA, MODLITBA, NAZARET, NEBO, ODPUSTKY, OTČENÁŠ, PATRIS CORDE, PATRONÁT, PATRÓN CIRKVI, RACIO, REMESELNÍK, ROK, SVÄTÝ JOZEF, ÚCTA, VINA.

P	K	Í	N	L	E	S	E	M	E	R	R	M
P	O	D	P	U	S	T	K	Y	V	E	A	I
A	Š	Ň	E	Z	Á	B	Ú	E	V	M	A	L
T	Á	Š	E	T	K	C	K	Y	E	I	I	O
R	N	R	P	A	T	R	Ó	N	T	L	C	S
I	E	A	Ž	A	I	I	A	Á	V	O	Á	R
S	Č	C	Z	C	O	B	N	A	T	S	T	D
C	T	I	N	A	T	O	A	N	Š	Ť	I	E
O	O	O	C	I	R	K	V	I	É	O	D	N
R	K	O	L	T	O	E	Ž	V	R	E	E	S
D	L	D	A	R	N	E	T	O	N	Á	M	T
E	O	P	S	T	J	Á	N	E	B	O	M	V
M	F	E	Z	O	J	Ý	T	Ä	V	S	I	O

Osemsmerovku pripravila Mária Goldbergová.

Správne vylúštenie tajničky nám pošlite písomne na adresu redakcie najneskôr do **25. júna 2021**.

Tajnička osemsmerovky z čísla 1/2021 znie: „Rok svätého Jozefa je príležitosťou načerpať Božiu milosť cez odpustky.“ Výhercovia sú: **Irena Parišová** z Oslian, **Michaela Ličaková** z Tulčika a **Mikuláš Tóth** zo Sečoviec. Výhercom srdečne blahoželáme a posielame peknú knihu.

Zasvätenie Nepoškrvennému Srdcu Panny Márie

Fatimská Panna Mária, Matka Božia,
útočisko hriešnikov a Matka Božieho Milosrdenstva;
zasväcujem sa tvojmu Nepoškrvennému Srdcu
so všetkým, čo som a čo mám.

Prostredníctvom tvojho Nepoškrvenného Srdca sa chcem
úplne obetovať tvojmu najmilšiemu Synovi, Ježišovi Kristovi
na službu jeho Cirkvi a za spásu hriešnikov.

Dobrá Matka, prijmi ma pod svoju materinskú ochranu
takého, aký som, a urob ma takým, akého ma ty chceš mať.

Zachráň ma od všetkých nebezpečenstiev.

Pomáhaj mi premáhať všetky pokušenia, ktoré na mňa doliehajú,
aby som si zachoval(a) čistotu duše i tela.

Nech je tvoje Nepoškrvené Srdce mojím útočiskom a cestou,
ktorá ma vedie k Bohu.

Chcem žiť s tebou a s tvojou pomocou chcem plniť
všetky svoje záväzky, ktoré som prijal(a) v krste.

Vypros mi milosť, aby som sa z lásky k Ježišovi často modlil(a)
a obetoval(a) za obrátenie hriešnikov a na uzmiernenie
za hriechy proti tvojmu Nepoškrvennému Srdcu.

V spolení s tebou chcem žiť v oddanosti Najsvätejšej Trojici.
Verím jej, klaniam sa jej a milujem ju. Amen.

Imprimatur č. 641/2006, v Nitre 31. 5. 2006

*Mons. Marián Chovanec,
pomocný biskup a generálny vikár*

*„Ak chcete rásť v láske, vráťte sa
k Eucharistii, vráťte sa k adorácii.“*

Matka Tereza z Kalkaty

